

Habakuk fyllde Daniels fat,
 Forparne gäfwö Elias mat,
 Lejon och Guds Propheter gäfwö hwarann
 så många mål;
 Men nu hörs det, som är något mer:
 Vi äro födda många Sectar.
 Granne! de äro tama, drick våra björnars
 skäl.

Wasthée, hon war en Drottning så grann,
 Rung Abaswerus war hennes man,
 Esther bedrog, som alla wet,
 Hans Konglig Majestät.
 Esther hon war en piga, stor sak!
 Pigornas skäl i lög och förmak!
 Klinga för alla pigor, hwar en har sin smak!

Säljes uti huset No 21 wid Stortorget, hör-
 net af Swartmangatan. Örbnt stultskap wid porten.

Stockholm Elmén och Granberg, 1821.

Bachi Wandring.

Bachus först war menska som en ann,
 tråkade igenom lifwets öden;
 men han war en stor, owanlig man,
 store män bli Gudar efter döden.

2.
 Wan att kropsligt här på jorden gå
 från den ena kådern till den andra,
 han, som ande, började också
 mellan dödslike osynlig wandra.

3.
 I en Romersk Rejsare han for;
 Rejsarn drack och såg ej dolda lister,
 förrän kronan till hans yngrebros
 såldes af en nyttre Stats-Minister.

4.
 Guden i en Kloster-Prior gick,
 som war jemt hos Munnor på förrättning;
 Patern respast ut cellulen stek,
 se'n han wisat sig i öfversättning.

5.
 Han tog husrum hos en Sjökapten;
 skepparn råfode på däcket halka,
 tung han föll i hafwet, som en sten,
 och i böljan drack en ewig swalka.

6.
Bachus flyttade i en Poet;
Winets yra öfke rimmets yra,
skalden i Bricole vann ryktbarhet,
och hlef stånd i stället för sin lyra.

7.
Sist besatte han en Musikanter;
Full kom Moritz i och full ur sången,
satte ändtlig Bas, Fiolen i pant,
se'n till rep han aflagt grofwa strängen.

8.
Sfverast fann Bachus hos sin träl
styrka, ordning, sans och sänhet flydda,
märkte att en obelt Guda-själ
war för mycket för en dödlig hydda.

9.
Nu, då han förspörjer ett Palas,
kommer han så glad, precist på slaget;
och hans ande, delat i fulla glas,
inquarterar sig på hela laget.

OXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXO

Trohets = prof.

Fordom en ung flicka,
och en wacker Karl,
älskade hwarandra
i all trofasthet. —
Men en elak fader,
som ej tålde det,
stängde in den sköna:
det war illa gjordt.

2.
Utanföre fönstret,
der den sköna bor,
rinner genom klippor
stor och stridan flod. —
Gossen som kan simma,
kastar sig uti;
men förs bort af strömmen:
hvilken fastlig sorg!

3.
Som hon ej lefwa
efter hanses döb;
hon igenom fönstret
hoppas dit också. —
Wackert efterdöme!
men -- i våra dar
finnes många flickor,
som ej gjorde det.
